

21 juni 1978.

Nr. 18.595.

AdJ.

De Hoge Raad der Nederlanden,

Gezien het beroepschrift in cassatie van mevrouw V te Z, rechtverkrijgende onder algemene titel van de op 12 augustus 1975 overleden X (verder te noemen: erflater), tegen de uitspraak van de Tariefcommissie van 7 maart 1977 betreffende de aan erflater opgelegde naheffingsaanslag in de omzetbelasting over de jaren 1969 tot en met 1972;

Gezien de conclusie van de Advocaat-Generaal Van Soest, strekkende tot verwerping van het beroep;

Gezien de stukken;

Overwegende dat aan erflater over de jaren 1969 tot en met 1972 een naheffingsaanslag in de omzetbelasting is opgelegd ten bedrage van f 1.395,58 aan enkelvoudige belasting;

Overwegende dat de Inspecteur, na daartegen gemaakt bezwaar, erflater daarin niet-ontvankelijk heeft verklaard en tevens ambtshalve de aanslag heeft gehandhaafd;

Overwegende dat erflater van de uitspraak van de Inspecteur in beroep is gekomen bij de Tariefcommissie;

Overwegende dat erflater in de uitspraak van de Tariefcommissie is aangeduid als belanghebbende;

Overwegende dat de Tariefcommissie als vaststaand heeft aangemerkt:

"Belanghebbende, ondernemer in de zin van de Wet op de omzetbelasting 1968 (de wet), exploiteert een café.

Bij een vanwege de Inspecteur ingesteld boekenonderzoek bleek dat belanghebbende niet regelmatig aantekening had gehouden van zijn ontvangsten. Tevens werden de onttrekkingen ter zake van het privé-gebruik door hem aan het eind van het jaar in één bedrag geboekt. Op grond hiervan ontzegde de Inspecteur

belanghebbende de vermindering voor kleine ondernemers als bedoeld in artikel 25, lid 1, van de Wet voor het jaar 1972 ad f 565,08 en begreep dat bedrag, tezamen met enkele andere correcties in de onderhavige aanslag. Het beroep betreft uitsluitend de naheffing van dat bedrag. Omtrent de berekening daarvan op zich zelf bestaat tussen partijen geen verschil van mening;"

Overwegende dat de Tariefcommissie de standpunten van partijen heeft weergegeven als volgt:

"dat belanghebbende in hoofdzaak in beroep aanvoert dat de door hem toegepaste methode van berekening van de verschuldigde omzetbelasting aan de hand van de ontvangen rekeningen voldoende waarborg biedt voor een juiste belastingafdracht, zodat hem de vermindering voor kleine ondernemers niet behoort te ontgaan;

dat belanghebbende er voorts op wijst dat, nu hij op grond van artikel 16 van het Uitvoeringsbesluit omzetbelasting 1968 als ondernemer met verschillende tarieven de verschuldigde belasting langs die weg mocht berekenen, hij van het houden van aantekening van zijn ontvangsten was ontheven;

dat belanghebbende tevens heeft aangevoerd dat hij bij de uitspraak op het bezwaarschrift ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard, nu het aanslagbiljet was gedateerd 3 mei 1974 en zijn bezwaar op 3 juli 1974 - dus tijdig - ter inspectie is ingekomen;

dat de Inspecteur nader bij vertoogschrift heeft erkend dat het bezwaarschrift alsnog als tijdig dient te worden aangemerkt; dat hij voor het geschil ten gronde op de door hem in zijn vertoogschrift aangevoerde argumenten bij zijn standpunt heeft volhard;"

Overwegende dat de Tariefcommissie omtrent het geschil heeft overwogen:

"Belanghebbende kan als exploitant van een horeca-bedrijf op grond van artikel 26 van de wet juncto artikel 26 van de Uitvoeringsbeschikking omzetbelasting 1968 de belasting berekenen naar de voldane vergoeding, met andere woorden het "kaststelsel" hanteren. Uit dien hoofde behoeft belanghebbende weliswaar niet in alle opzichten te voldoen aan de voorschriften welke zijn neergelegd in artikel 34 van de Wet juncto artikel 31 van de Uitvoeringsbeschikking omzetbelasting 1968, doch hij dient ten minste zijn dag-ontvangsten te boeken, een geldadministratie te voeren, alsmede regelmatig aantekening te houden omtrent het privé-gebruik.

Uit de hiervoor vastgestelde feiten blijkt dat belanghebbende aan deze minimum vereisten niet heeft voldaan.

Hieruit volgt dat op grond van artikel 25, lid 4, van de Wet de vermindering van belasting als bedoeld in artikel 25, lid 1, van de Wet geen toepassing kan vinden.

Daaraan doet niet af dat belanghebbende, ten einde de door hem verschuldigde omzetbelasting te berekenen methode III van artikel 16 van het Uitvoeringsbesluit omzetbelasting 1968 heeft toegepast. Immers zulks brengt niet mee dat geen enkele administratie van de ontvangsten behoeft te worden gevoerd, noch dat met betrekking tot de privé-uitgaven volstaan zou kunnen worden met het éénmaal per jaar in één bedrag boeken van die uitgaven.

De aanslag voor zover in geschil is terecht opgelegd.

Nu de Inspecteur alsnog heeft erkend dat belanghebbendes bezwaarschrift als tijdig moet worden aangemerkt, in welk oordeel de Tariefcommissie de Inspecteur volgt, kan de uitspraak op het bezwaarschrift niet in stand blijven.";

Overwegende dat de Tariefcommissie op die gronden de uitspraak van de Inspecteur heeft vernietigd en de aanslag heeft gehandhaafd;

Overwegende dat belanghebbende in cassatie aanvoert:

"De uitspraak van de Tariefcommissie kan niet in stand blijven in verband met schending van artikel 16, lid 3, van het Uitvoeringsbesluit omzetbelasting 1968.

In verband hiermede is belanghebbende van oordeel, dat de gronden, waarop de uitspraak van de Tariefcommissie steunt, haar niet kunnen dragen.

Ter toelichting op dit rechtsmiddel moge belanghebbende het volgende naar voren brengen:

De belastingplichtige, die is aangewezen het zogenaamde "kaststelsel" te hanteren (artikel 26 van de Wet op de omzetbelasting 1968 in verband met artikel 26 van de Uitvoeringsbeschikking omzetbelasting 1968) en tevens leveringen verricht van goederen, welke zowel onderhevig zijn aan het algemene tarief als aan enig ander tarief, kan ingevolge artikel 16 van het Uitvoeringsbesluit omzetbelasting 1968 één van de in dit artikel genoemde methoden voor de berekening van de verschuldigde omzetbelasting toepassen.

Voor de gekozen (en zoals in onderhavig geval toegepaste) methode als bedoeld onder III van dit artikel wordt uitgegaan van de berekende ontvangsten (theoretische omzet).

Duidelijk wordt in dit artikel aangegeven, dat - indien deze methode wordt gevolgd - de "kleine ondernemersregeling" wordt toegepast.

De ondernemer, die overigens voldoet aan de daaraan gestelde eisen (zoals in casu het geval is), wordt nu toch als het ware uitgenodigd om te kiezen tussen wel of niet boeken van de ontvangsten. Duidelijk heeft de wetgever dit ook toegestaan.

Als conclusie is belanghebbende van oordeel, dat de algemene voorwaarde van artikel 25, lid 4, van de wet moet wijken voor de bijzondere bepaling van artikel 16, lid III, (met name lid e), van het Uitvoeringsbesluit.

Hij verzoekt de Hoge Raad meerbedoelde uitspraak te vernietigen;"

Overwegende dienaangaande :

dat de Tariefcommissie als vaststaand heeft aangemerkt dat bij een vanwege de Inspecteur ingesteld boekenonderzoek bleek dat erflater niet regelmatig aantekening had gehouden van zijn ontvangsten en dat de onttrekkingen ter zake van het privé-gebruik door hem aan het eind van het jaar in één bedrag werden geboekt;

dat hieruit volgt dat erflater niet heeft voldaan aan hetgeen bij of krachtens artikel 34 van de Wet op de omzetbelasting 1968 is voorgeschreven, en de Tariefcommissie dan ook met juistheid heeft geoordeeld dat op grond van artikel 25, lid 4, van evengenoemde wet de vermindering van belasting als bedoeld in het eerste lid van dat artikel geen toepassing kan vinden;

dat de Tariefcommissie terecht heeft geoordeeld dat de omstandigheid, dat erflater, ten einde de door hem verschuldigde omzetbelasting te berekenen, methode III van artikel 16 van het Uitvoeringsbesluit omzetbelasting 1968 heeft toegepast, niet meebrengt dat geen enkele administratie van de ontvangsten behoeft te worden gevoerd, noch dat met betrekking tot de privé-uitgaven volstaan zou kunnen worden met het éénmaal per jaar in één bedrag boeken van die uitgaven;

dat het middel derhalve niet tot cassatie kan leiden;

Verwerpt het beroep.

Gedaan bij de Heren Vroom, Vice-President, Van der Ven, Wiersma, Antal en Stol, Raden, en door de Vice-President voornoemd uitgesproken ter Raadkamer van de een en twintigste juni 1900 acht en zeventig, in tegenwoordigheid van de waarnemend griffier Van den Dries.

Van den Dries

Vroom